

IN PACE IN IPSUM

DORMIAMETREQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSE INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

XXXIV. ÉVF. 1934. MÁJUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanenum nyomda r. s. Budapest

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI

CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.:* A mi májusunk. — *Gecse Mária:* Mária Szűzanyánk! — *Olesvay Géza:* Állok az örök forrásnál... — *Miklósi László:* Új örökmécsesek. — *Központi:* Májushavi imaszándékunk. — *Pápai János d.:* Baylon szent Paszkál. † 1592. — *Eöri János:* Krisztus a szívek királya az Eucharistiában. — *Német István:* Levél a Pilisből. — *Neszmeleyi Gy. dr.:* Az Oltáregyesületbe való ünnepélyes felvétele szertartása.

Lelkigyakorlat a Központi házban május 14—18-ig lesz. Kezdődik 14-én este 6 órakor és befejeződik 18-án reggel közös szentáldozással. Naponta négy elmélkedés Szent Ignác módszere szerint. Vezető *dr. Mátrai Gyula* ügyv. ig. tb. t. p. b. lelkész. Bentlakás és ellátás összesen 12 P. Jelentkezés legkésőbb május 10-ig. Ajánlatos minél előbb.

Lovag Lama Frigyes: Schäffer Anna. (Egy ismeretlen stigmatizált a mi korunkból 1882—1925-ig). Kiadják a Keresztény iskolatestvérek, Homok, Szolnok vm.

Míg Neumann Teréz szenvedései, melyekkel az Úr Jézus keresztrefeszítését átéli, híre és a látogatók nagy száma miatt nyilvánosabb és saját korának szólnak, addig Schäffer Anna szenvedései inkább a rejtett élet Krisztus követésében megnyugvást találó hősiességű áldozatai. Rettenetes testi kínokat állott ki és 25 éven át volt beteg. Az ő szenvedésében nincs annyi csodás és rendkívüli a módot illetőleg, inkább a mértéke szerint rendkívüli. A magyar fordítás híven hozza azokat a lelki átéléseket megéneklő költeményeket, melyekben Anna nagy kínjait mind Jézus keresztje alatt feláldozza és lelkének csodás passzifloráit kitarja. Azt hisszük, hogy őbenne az Úr Jézus a panasztalan szenvedést akarta hangsúlyozni és példájával vigasztalást akart adni a szenvedőknek. Igen megnyugtató, bátorító és vigasztaló olvasmány. Megrendelhető a Kordánál Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Kis szent Terézia szelleme	3.50
Egyes példány	—.25	Litánia latin szöveggel	—.05
Régi teljes évfolyam... ..	1.20	Levelezőlapok «Örökimádás-temp-lom»... ..	—.10
Vezérkönyve	—.80	Litánia szent Józsefről	—.05
Az Oltáregyesület: Felvételi füzet	—.10	«Kánter Károly»-emlékép	—.05
Félszázados története	3.—	«Jézusom Örömm» folyóirat, előfizetés egész évre... ..	1.60
Érme	1.—	Egyes példány	—.16
Szervezése és működése... ..	—.10	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—.32
Jézus Szíve hónapja, füzve... ..	—.30	indulója	—.08
kötve	—.60	Kis Örökimádás imakönyv	1.—
Nádasdy «Havi magány»	—.80		

A mi májusunk

A legfölségesebb Oltáriszentség tábora a Boldogságos Szűz anyai ölébe helyezi májusi ájtatosságait — szentségimádásait sem véve ki — és Ő általa ajánlatja fel a szentségi Jézusnak. És méltán!

Minden igaz katolikus buzgó Máriatisztelő is egyszersmind. Szűz Mária nemcsak mint a kis Jézus édesanyja hódította meg a katolikus világot, de csodálatos, szelplőtelen lelke, erényeinek páratlan gazdagsága és az egyház története során annyiszor tapasztalt kegyes közbenjárása az indítóoka Mária minden szentek feletti tiszteletének s az Érette való lelkesedésnek. Szentegyházunk isteni tiszteletében is azért van oly kiváló szerepe, hogy a szentmiséktől eltekintve, szinte minden ájtatosságnak Ő áll a középpontjában. Májusban pedig a legtöbb helyen külön Mária-szobor kerül a főoltárra és mindenütt siet a hívőereg, hogy a virágoktól szinte roskadozó májusi oltár köré gyülekezve, a Szűzanyához imádkozzék, szentbeszédet hallgasson Máriáról és minden ügyét reá bizza: «Anyánk, kegyes Anyánk légy, ó Mária!»

Az Oltáregyesület tagjai is ott vannak, hisz Ő a szentségi Jézus anyja. Mária képes csak pótolni azokat a tökéletlenségeket, amelyeket a félelmes fölségű Szentség imadásában és vételésben elkövetünk. Egyedül Mária képes a mi gyarló imádságainknak és ájtatosságainknak tökéletlenségeit anyai szeretetével eltüntetni és így kedvessé tenni Isten előtt. Mintha az Ő lelkéből tenne hozzá, az Ő ölében Máriás patinát kap a mi gyarló imádságunk és erénygyakorlatunk. A jó Istent Máriára emlékezteti s akkor már nyert ügyünk van, mert a mi imádságaink Mária érdemeinek fényes keretében jelennek meg Előtte.

Kedves oltáregyesületi tagok, a mi oltáregyesületi ájtatosságainkat is jó lesz a Szűzanyára bízni. Nekünk, akik a legfölségesebb Oltáriszentség örökimadására és engesztelésére hívtunk meg, külön is nagyon szükségünk van imádságaink és ájtatosságainkban arra a tökéletességtöbbletre, melyet nekünk Mária keze, közbenjárása és pártfogása jelent.

Mit tegyünk tehát? Először is tiszteljük buzgón a Szűzanyát. Legyünk

mi a leglelkesebb Máriatisztelők májusban és a májusi oltár virágdíszének középpontján, a trónjára helyezett, szentségi Jézus előtt öntsük ki lelkese-désünket és szeretetünket az Ő édesanyja iránt. Az Úr Jézus gyermeki szívének nagy vigasztalása a Mária iránti lelkes szeretet és a Szent Szűz erényeinek magasztalása. Ez magában is egy része az Úr Jézus engesztelésének, kiváltkép azokért a bűnökért, amelyeket Mária ellen elkövetnek.

Másodszor pedig arra törekedjünk, hogy a szentségi Jézus iránti engesztelésben minél több legyen a lelkünkben Mária szívének anyai gyengédségéből. Jól tesszük, ha imádási óránk, engesztelő — havi — szentáldozásunk előtt és napközben is gondolunk arra, hogyan viselkednék a Szűzanya a mi helyzetünkben, hogyan iparkodnék buzgón és hűségesen megfelelni hivatásunknak. Megkérhetjük a Szűzanyát arra is, hogy imádkozzék velünk, legyen segítőnk feladataink tökéletes teljesítésében.

Ilyen szellem vezessen bennünket májusban.

Dr. Mátrai Gyula.

MÁRIA, SZŰZANYÁNK!

Cavasz van, szólnak a májusi harangok...
Kinyíltak már mind a tavaszi virágok
Üdvözlégy Mária... áldott a te Neved,
Szívünk virágit is felajánlunk Neked!

Jön a nyár, melegség, itt van az aratás,
Elfog mindnyájunkat, az élniakarás.
Dolgozunk napestig, fáradást nem érzünk,
Ésak a hosszú télen, legyen miből élnünk.

Munkaközben, ima száll fel az ajkunkról:
„Ne felejtkezzél meg, szegény magyarokról!”
Ősszel, bágyadt napfény, pirosító levelek.

Hozzád megy Mária, ájtatos gyermeked.
Áldassék a neved, Mária — Szűzanyánk,
Égi fényből tekints, kegyrsen mireánk!

Télen — hó borít el erdőt, mezőt, rétet.
Rórátéra siet, aki szeret Céged
Veled együtt várni, Krisztus születését
Aki megszerezte, lelkünk üdvösségét.

Neked köszönhetjük Szűzanyánk, Mária,
Ázáltal, hogy lettél, tájédalmas Szűz Anya,
Visszaszerezted így, égi szép hazánkat
És megbékítetted mennyei Anyánkat.

Gecse Mária

Állok az örök forrásnál...

Az Oltáriszentség szemléltése bennem évek óta mélyregyökerező, sokáig visszhangzó, szendergő jóérzést kell. Olykor a boldogságnak egy egészen ismeretlen típusát érzem magamban. Néha lenni, menni szeretnék ebben a különös sütkérezésben! mert megérzem saját jelentéktelenségemet. Néha otyanná válik a lelkem e boldog tombolásban, mint a parázs, melyet a ki-kilebbenő lángocskák pelyheszerűvé, bizonytalanná tesznek. Ilyenkor utólér a bűnbánat vihara... Nézem az Oltáriszentséget s melegség, majd forráság lep el... Izzik, hevül és terjed a lelkem s ilyenkor, ha behúnyom a szemem, elszakadok a Földtől, mosolygom s az arcomon egy egészséges, piros foltot érzek, mintha különös csók nyoma lenne...

Néha ölelkező hárfahangegyveleg a lelkem. Tengeres csend fog el s egykori vétkeim, mint a búslító hegedűhang jajzanak, sírnak, zokognak bennem.

Olykor úgy tűnik, mintha minden tékozló ember ösvágya egyszerre találkozna bennem. Sohasem hittem volna, hogy ennyi ki nem elégitett — égre irányított — vágy van. Néha egyenként, néha párosával szállnak a lelkemre, olykor száz, másszor ezer vágy rajzik, hullámszik bennem. És különös, hogy ilyenkor minden vágy felmelegít, mindegyike serkent, tüzel s mindegyike visszahoz valamit elveszettnek hitt reményérzetemből. Ilyenkor tiszta, szeplőtlen reménység a lelkem! Csodálatos érzés ez: úgy melegít, úgy-úgy megerősít, csordultig tölt szeretettel, hogy adni vágyom belőle másoknak, ezreknek... Másszor mint csergedező patak, vad virág, majd mint magános erdő, lehajló, egyedülálló fa, rengő búzatábla — így tűnik fel, ilyennek érzem ilyenkor a lelkem. Ha a szemlézésben világi jelenet vagy gondolat zavar s behűnyom a szemem, nyugtalanság vorul végig rajtam. Tikkad, hull és fakul köröttem minden. Lelkem mélyére elkövetett, elfelejtett, meg nem szánt bűnöket fedezek fel, amik úgy éktelenkednek bennem, mint a nagyperselyben felejtett rézgarasok...

Ocsudó félelemmel újra rápillantok az Oltáriszentségre s Krisztus szelíd jehérsége elfordít multamtól s jelenemet összeköti a jövővel... Ettől a szelíd gondoskodástól olyan lesz a lelkem mindig, mint a villanyzongora hengere: tele számtalan néma dallal...

Néha mint vezeklés, majd mint áhitat, szent fogadalom, aztán duzzad, emelkedik s fenséges tesz a lelkem, mint egy bazilika, majd ridegen harmonikus, mint egy mauzóleum. És néha mindez egyszerre szólal meg bennem, aztán minden, de minden elhalkul s ebben a boldog, kiegyensúlyozott reménységben, bizakodásban, tisztálkodásban olyan a lelkem, mint egy múzeuma a szép-művészetnek. Boldog alázattal verek köszönős keresztet magamra s úgy indulok az emberek közé, mintha nem félnék többé kísértéseiktől...

Ha elbuktam s újra eléje térdeplek az Oltáriszentségnek, nem enged el lelkiélmény, lelkivigasz nélkül...
Olcsvay Géza.

Új örökmécsesek

JÉZUST szerető léleknek fáj, ha a tabernákulum előtt nem ég az örökmécses. Nem az a kis imbolygó vörösfény a lényeges a templomokban, a kápolnában — de áhitatgerjesztő. Szótlanul is azt mondja az a kicsi fény: nem üres imaházban vagyunk, hanem templomban, nem földi úr előtt, hanem a királyok Királya előtt, Aki szerető szívé Atya, jó Barát. Az Ő szentséges Szívének is fáj a szentély elhanyagolása — de nagyobb baj volna s fájóbb szomorúságot okozna az eucharisztikus Jézusnak, ha égne ugyan az öröklámpa, de hiányoznának a szeretetlánggal égő szívek a szentség ház közeléből.

A római Veszta-szűzeknél is megesett, hogy az őrizetükre bízott szent tűz néha-néha kialudt. Megértjük, hisz ők is gyarló emberek voltak. A krisztustanítványok is emberek — mi is azok vagyunk. Csoda-e hát, ha az első szeretet tüze, ha az első lelkesedés lángja lelohad?!

Kialudt a tűz? Gyujtsunk új lángokat : tüzebbeket, fényesebbeket ! Ha az égről lehull egy csillag, nem látjuk hiányát — mintha több más ragyogó csillag fénye csillanna fel helyette. De ki veszi észre ezt is?!

Ki veszi észre? . . . Ki veszi észre, hogy most új, lobogó mécslángok gyúlnak ki országszerte, hogy világítsanak, melegítsenek, hogy hívjanak, vonzzanak? ! Ki veszi észre, hogy fiatal, levitalelkű papok mennek ki az életbe, hogy tüzet, lelkesedést árásszanak szét a szívekbe, azt a szeretettüzet, mely a szemináriumi élet 5—9 éve alatt gyúlt ki e lelkes levitákban? ! A szemináriumok kápolnájának drága Lakója, az eucharisztikus Jézus volt az a gyújtópont, Aki lángralobbantotta e fogékony lelkekben a szeretet lángját, a lelkesedés tüztét, az apostolkodás vágyát.

Ezek a buzgó, eucharisztikus papok az új örökmécsek imbolygó kis lángjai — legyünk mi az olaj ! Hiába tör magasba a lángocska, ha nincs tüztét tápláló olaj — megsemmisül, lelohad. A kettő egyesülése imára hangol, Istent dicsérő zsoltárt csal ajkunkra, hálát lop szívünkbe, engesztelést bánatos lelkünkbe. Nekünk is egyesülnünk kell e fiatal szerafikus papokkal imában, engesztelésben, hálaadásban ! Ó, ha az olaj gondolkodni tudna ott az örökmécsekben ! Hogy örülne, hogy ő táplálhatja a szentély misztikus homályát megvilágító kicsi lámpát ! Legyünk erre mi is büszkék s örüljünk e szép hivatásunknak ! Mi is hozzátartozunk az új örökmécsekhez.

Vagy lealázó számunkra, ha a mécsesnek csak része vagyunk és nem maga az egész mécses? Jó, hát legyünk mi is mécsesek, olyanok, amilyeneket Paray-le-Monialban láttam, abban a kápolnában, ahol Alacoque szent Margit drága hamvai nyugosznak. Felejthetetlen kép : közel félszáz örökmécsek bájos fénye áraszt áhítatot a különben sötét, misztikus kápolnában és ezek együttesen dicsérik a Legfőlségesebbet. — Tegyük mi is így !

Miklósi László.

Májushavi imaszándékunk:

Buzgó lelkiélet az Oltáregyesületben!

Az Ur Jézus mondotta Jákob kútjánál a samariali asszonynak: «Lélek az Isten s azoknak, kik Őt imádják, lélekben és igazságban kell imádniok!» Kinek szólna ez jobban, mint nekünk, az oltáregyesület tagjainak ! Hiszen mi különös hivatásunknak valljuk az Isten imáadását, a legfőlségesebb Oltáriszentség előtt. Elhivatottságunk nem közönséges lelkiséget kíván. Hiszen mi nemcsak magunkért, hanem embertársainkért is akarunk imádkozni, hittestvéreink közönyéért és bűnéért is akarjuk a

szentségi Úr Jézust engesztelni. Ehhez mély lelkiesség kell! A lelkiesség mélymunkálása pedig a lelkiélet. Lélek szerinti élet. A léleknek szerepeltatás az életünkben. A lélek érdekeinek szemeltartása. Mindennek olyan szempontból való megítélése és intézése, hogy az a lelkem ügyét előmozdítsa, örök célomhoz közelebb vigyen. Ehhez azonban gyakori *lelkiisztogatás* (szentgyónás, illetve bánat a naponkinti lelkiismeretvizsgálatban), állandó *erénygyakorlatok* és az Úr szent Testének gyakori vétele: *szentáldozás* kell. S folytonosan azt akarni, hogy Istent imádjuk, Őt szeressük, Őt szolgáljuk a lelkiéletünkkel. Akaratunk állandó jelszava: «Mindent Érted, Jézusom!» A virágos május szépséges élete legyen a példaképünk. Május Királynője, a Boldogságos Szűz Mária a vezérünk. Tavaly éppen az volt a májusi programunk, hogy minél jobban megközelítsük Szűz Mária anyai szívének gyengédségét a szentségi Jézus szolgálatában. Most is — különösen ha nehezen megy valami — forduljunk Szűz Máriához és kérdezzük meg, mit tenne a mi helyünkben, milyen oltáregyesületi tag lenne Ő. És amit ilyenkor a lelkünkben érzünk, karoljuk fel és cselekedjünk aszerint.

Az idén éppen május utolsó napjára esik Úrnapja, a mi legnagyobb ünnepünk. Legyen erre előkészület — buzgó lelkiélettel megszentelve az egész május.

* * *

Az oltáregyesületi tagok májusban a következő *teljes búcsúkat* nyerhetik: 2-án az Örökimádás templomban (Virgo Reparatrix ünnepe), 3-án első csütörtök, 4-én első péntek, 10-én Urunk mennybemenetelének napján, egy tetszésszerint választott napon, a havi összejevetel napján, a havi imádási óra napján, május 31-én Úrnapján vagy ez ünnep nyolcada alatt bármely napon, a kegyelem állapotában végzett szentáldozással és legalább egy Miatyánk-Üdvözlégy elimádkozásával Őszentsége szándékaira.

* * *

Május 31., jún. 1. és 2. háromnapos ájtatosság lesz az Örökimádás templomban a gyakori szentáldozás terjesztésére. Mindennap délután 1/6 órákor erről szól a szentbeszéd.

* * *

A Központban május 14-én d. u. 4 órákor választmányi, 28-án d. u. 4 órákor pedig terjesztőnöi gyűlés lesz igen fontos jubileumi ügyben. Imákat kérünk!

Baylon szent Paszkál † 1592.

(Május 17.)

Az oltáregylet tagjainak illik különös tisztelettel viseltetniök Baylon szent Paszkál iránt, mert XIII. Leó pápa őt választotta az összes eucharisztikus társulatok védőszentjévé.

Ki volt a legméltóságosabb Oltáriszentségnek ez a nagy ismerője és imádója? Bizonyára egy, a nagy Aquinói szent Tamás lángelméjével vetekedő eszű tudós pap. Ő nem! Hanem egy egyszerű, iskolát nem járt spanyol pásztor, illetőleg később ferencrendi laikustestvér. Csodálatosak az

Úr útjai. Nagy titkait elrejtí az eszesek és a bölcsek elől, de kinyilvánítja a kisdedeknek. A legfölségesebb Oltáriszentséggel Kafarnaumban megbotránkoztatta a tanítványokat, próbára teszi és megalázza a legjelesebb hit-tudósokat, ennek az egyszerű pásztorból lett tanulatlan barátfráternek pedig oly mély bepillantást engedett a Nagyszentség titkába, hogy kora tekintélyes teológusai szívesen hallgatták fejtegetéseit. Kafarnaumban és Paszkál életében ismét egész feltűnően kinyilatkoztatta az Úr, mint már annyiszor máskor, hogy csak az alázatos hit előtt hajlandó a kenyér és a bor fátylát föllebbenteni.

Paszkált a Gondviselés korán kiválasztotta az Eucharisztia szeráfjává. Azt mondják, hogy mikor már akkora volt, hogy mászni tudott és az édesanya elvitte a templomba, feltűnően jól viselkedett, sőt annyira megkedvelte az Isten házát, hogy el-eltűnt hazulról és aggódó szülei mindannyiszor a közeli templomban találták meg. Ó, boldog szülő, kinek jó példája a templomba szoktatja gyermekét!

Szegény ember gyermekének hamar meg kell tanulni a kenyérkereset mesteriségét. Szegény szüleinek korai halála után Paszkál örzögyereknek állott be egy jószívű gazdához, aki a juhok legeltetését bízta rá. A kis juhász oly boldog volt, mintha egyenesen neki találták volna föl ezt a mesteriséget. Legszívesebben egy domboldalon legeltette nyáját, mert a dombtetőn egy kedves kápolna állott, melynek oltárát a Szűzanya csodatevő képe díszítette. Gazdáját különösen azért szerette, mert gyakran elengedte a szentmisére. Ha ebben a szerencsében nem volt része, akkor kint a legelőn, a templom felé fordulva, lélekben vett részt a szentáldozaton. Egy ily alkalommal angyalok jelentek meg neki és aranyedényben hozták el az Oltáriszentséget. Nagy alázatosságában eszébe sem jutott, hogy ez a kitüntetés neki szól. Társai után futott tehát, hogy jöjjenek és nézzék meg a nagy csodát. Azok a mondott helyre siettek, de semmit sem láttak, mert a látomás csak Paszkálnak szólt.

Ezek az apróságok elárulják, mily szoros volt a barátság az eucharisztikus Üdvözítő és Paszkál között. Az Üdvözítő Paszkált választotta imádói példaképévé, Paszkál pedig a szentségi Jézust tartotta mindenének.

Pásztortársai annyira megszerették, hogy vitás ügyekben a döntést rendszeren öreá bízták. Egy gyermektelen pásztor fiává akarta fogadni, de Paszkál nem volt hajlandó fölálldozni lelke szabadságát. Régóta az volt a szíve vágya, hogy valamelyik szegény szerzetben egyszerű fráter lehessen. Mikor végre sikerült bejutnia a franciskánusokhoz, kevésigényűségével, engedelmségével és alázatosságával bebizonyította, hogy komoly hivatása van a szerzetesi életre. 23 évet töltött Szent Ferenc rendjében s mindvégig ugyanazt az egyetlen csuhát hordta, melyet a beöltözköskor kapott. A sok fojtól végre is oly durva lett, hogy magában megállott. A legmegalázóbb

megbízásokat Paszkál saját privilégiumának tartotta. Azt szokta mondani: «Az alázatosság a legbiztosabb út az életszentség felé». Nem mondott ezzel újat, hanem csak azt a régi igazságot ismételte, melyet az Úr Jézus kötött a lelkünkre: «Tanuljatok tőlem, mert szelid vagyok és alázatos szívű». (Mt. 11, 29.)

Szent Paszkál megcáfolja azt a balvéleményt, mely az alázatosságot a gyávák erényének tartja. Elüljárói egyszer azzal bízták meg, hogy valami fontos iratot vigyen el Rómába a rendi generálishoz. Kapva-kapott az alkalmon, mert úgy vélte, hogy most végre teljesedik régi vágya: vérét onthatja hitéért. Délfranciaországban ekkor heves vallási harcok dúltak Kálvin fanatikus hívei és az ősi hitüket védő katolikusok között. Paszkál a rövidebb tengeri út helyett ezt az utat választotta, francia földön keresztül, gyalog és szerzetesi ruhában. Sok veszedelemmel nézett szemközt, de az Úr, ki oly csodálatos bátorságot öntött szívébe, mind-egyikből kimentette. Orleans közelében pl. körülverték az eretnekek és vallá-

tóra fogták, hogy hisz-e az Oltáriszentségben. Paszkál anyagi nyugalommal válaszolta: «Igen, én hiszem, hogy a szentostyában valóban és lényegileg jelen van a mi Urunk Jézus Krisztus». Ellenfelei meghökkentek ekkora bátorság láttára. Mikor azonban rongyos ruhájára és véres lábaira esett tekintetük, bolondnak mondták. Paszkál nem sértődött meg, de azért

fölhasználta az alkalmát, hogy fényes érvekkel megcáfolja az eretnek tanításokat. Ezen felbőszülve, oly közáport zúdítottak rá, hogy bizonynal ott lelte volna halálát, ha az Isten keze meg nem óvja.

Az első keresztény századok nagy üldözései alatt sokszorosan beigazoldott, hogy ugyanaz a szentségi Jézus, ki példájával az aláztatosságra nevel bennünket, testének és vérének erejével bátrakká teszi a hitükért bebörtönözötteket és hőssé avatja a gyenge gyermekeket. Ma, a szellemek oszlásának korában ismét szüksége van Krisztus Egyházának aláztatos, igazságos, irgalmas szeretettől áthatott, hitüket bátran megvalló katolikusokra. Nevelj ilyeneket nekünk, eukarisztikus Krisztus!

Pápai János dr.

Krisztus a szívek királya az Eucharistiában.

A katolikus akció és az Oltáriszentség.

Isten az alkotásnak, a tettnek Istene. Ahol életet akar támasztani, ott a restségnek és petyhüdségnek nincs helye. Az Ő életkenyere nem jámbor játékszer az ácsorgóknak; legfőnségebb szentsége nem üres érzelmeket és hangulatokat akar kelteni, hanem az igazi erényért folytatott hűséges küzdelemre erősíteni. Azt a fügefát, amely csak leveleket, de gyümölcsöt nem hozott, Krisztus hatalmi szavával kiszáradásra ítélte. Az erény gyümölcseivel gazdaggá kell lennie minden szívnek, amelybe a rendszeres szentáldozás révén betér.

Az erényéletnek ez a növekedése, mint minden növekvés, lassú és fokozatos. A fa az erdőn csak lassan ereszti gyökereit egyre mélyebben és mélyebbre a talajba és csak fokozatosan növekedik magasságban és szélességben. Így van ez az erényéletben is. Itt is lassú és állandó a haladás, fokozatos a növekvés az erkölcsi erőben és érettségben — előmozdítva a Krisztus erényéletével való bensőséges egyesülés által az Eucharisziában.

Az Oltáriszentségnek befolyása az erényéletre nagyon változatos.

A szentáldozásnak először is bizonyos tanítóereje van. Az Oltáriszentség ugyanis a tekintet a lélek belső életére irányítja. Gyakran megfigyelhettük ezt valamennyien szentáldozásunk napjain. Ha az evangéliumnak vagy lelkiolvasmányainknak különben fenséges szavai csak kevés haszonnal jártak s majdnem nyomtalanul tűntek el — szentáldozásunk napjain másképp van. Ilyenkor több örömet és tetszést talál az ember az égi igazságokban. Mintha a szívben szólna ilyenkor egy hang a lélekhez, kedvesen és világosan. Ez a szentáldozás tanítóereje. Azt eredményezi, hogy a mennyei igazságokat bensőleg átéljük. Hiszen a szentáldozás napján be van vonva az ember az égi tanítónak életközösségébe. Sok-sok homály és kétely oszlik el ilyenkor. Tapasztalatból tudjuk.

Közülünk hányan éltek át már napokat, heteket, amikor úglátszott, hogy senki előtt sem beszélhetjük ki magunkat, mert senki meg nem ért. A szentáldozás napján aztán megoldódtak a kételyek szép csöndben, mintegy maguktól, hosszú vita nélkül. Az Úr, aki azt mondhatta magáról: «én vagyok a világ világossága,» fényt és világosságot áraszt a sötét órákban a szavak lármája nélkül.

Aki tapasztalta ezt, oly szívesen imádkozza a tabernákulum előtt Kempis Tamás imádságát: «Ne emberek beszéljenek hozzám, hanem te magad, Uram és Mesterem, te szólj hozzám.» — Így lesz a szentáldozás tanítása, annak ereje kedves és meghitt. Általa növekedik a vallásos gondolkodásban és vallásos életben meglelt öröm.

Az Eucharistia tanító hatásával együtt működik erősítő és bátorító ereje. A Krisztus kereszthalála által kieszközölt kegyelem erejét sohasem tapasztaljuk mélyebbnek, mint éppen a szentáldozásban. A keresztfá gyümölcsét u. i. éppen a szentáldozás közvetíti az egyesek szívébe. Itt nyugodt és bizodalmas lesz az, akinek súlyos a hordanivalója; érzékenyebb lesz az Isten akaratán való megnyugvás gondolatával szemben; itt erősödik új áldozatokra, sőt vágya támad nagyobb áldozatokra. Itt a kereszthordozó békefejedelem szívében nyugszik az ember; és az Ő szíve békéjének csöndes fönsége átszellemítőleg hat minden keresztre és szenvedésre. Tűnik a zavaros órák ernyedtsége. A kedélyt ostromló ködön át a Tábörhegy napsugara csillóg. Fényében egész másképp látszik a tövises kereszttűt. Bátorság és fenkölt érzés támad a gondolat nyomán: egészen közeliben vagyok az isteni kereszthordozónak. Ez az Eucharistiának erősítő hatása. Megfigyelhettük a világháború kitörésekor. Hogy reszketett százazreknek a szíve, amikor félelmetes veszedelmeknek mentek eléje. És mily bizodalmasan ragyogott a szemük a szentáldozás után!

Ha a keresztyén lélek ilyen készséggel és bizodalommal távozik az Úr oltárától hivatása munkájához, életsorsának áldozataihoz, Krisztus nem szokta megvonni tőle az oltár legkedvesebb gyümölcsét: a lelki öröm érzetét. Milyen magányosak és elhagyatottak volnának a katolikus templomok, ha az eucharistikus manna mint az öröm kenyeré nem volna bennük megtalálható. Így azonban szentegyházaink a legkedvesebb helyek. Mély, szent örömmel vidám hangulata hatja át az egész templom belsejét, díszeit, az ünnepélyes istentiszteletet s az éneket. Ezért érti meg a szentségi énekeket még a serdületlen gyermek is, mielőtt még a szöveg értelmébe behatolhatott volna; az öröm nyelve épúgy nem szorul magyarázatra, mint az édesanya hangjának csengése.

Amint az Eucharistia minden csüggettséget eloszlat, úgy törli ki a szívből a bizalmatlanságnak azt a vonását is, amely átélt csalódások következményeképpen oly könnyen verődik ki az ember arcára.

Ha a szentáldozás nem az öröm szentsége volna, sehogysem tudnánk megérteni azt a nagy vágyat, amivel a legnemesebb keresztény lelkek vasárnapról vasárnapra, az egyik hajnali szürkületről a másikra az Úr asztala után vágyakoztak.

Az újabb idők legjelentősebb parlamenti férfia, aki ma már a hannoveri Mária-templom egyszerű kriptájában alussza örök álmait, mondotta egyszer egy püspökbarátjának: «Amikor a szentmisében a hívőket csapatostul látom a szentáldozáshoz járulni, mindannyiszor oly nagy vágy fog el, szeretnék fölugorni, hogy én is velük menjek.» Itt látjuk a nemes, gonddal és áldozattal túlterhelt férfiakra szomjazását az igazi öröm égi forrása után. Az agg harcosnak e hangjával egybehangzik az örömujjongás, mely a földkerekségen mindenütt előtört a katolikus szívekben, mikor X. Pius a lehetőleg gyakori, sőt mindennapi szentáldozásra szólította és bátorította a hívőket.

Az Oltáriszentségből kiáradó öröm magyarázza vallásunknak hatalmas befolyását is az emberi szívekre. Örömtelen, sőt hangulattal senki tartós befolyást nem gyakorolhat az emberek szívére. Ezt legjobban tudja maga az Isten, a szívek alkotója, aki a szomjúságot a végtelen öröm után az emberi szívbe ojtotta. E vágyat csillapítani is akarja. Az Istenben lakozó végtelen öröm élvezetének már itt kell kezdődnie, egyelőre még csak a színek fátyola alatt, de már a valóságban. Ezért rejtőzködik a kenyér színe alatt a feltámadott Üdvözítő, szívében az örökkévaló öröm teljességével; és e mennyei öröm minden kincsével együtt tér be hozzánk a szentáldozásban. A szeretet szentségét az édességnek bizonyos illatába burkolja s a csöndes boldogságnak mélységébe meríti, annyira érezhetően, hogy ebben az istenközeliségben a reszkető, hódolattal és tisztelettel a leggyöngédebb bizalmasság párosul. Hiszen itt a szív a leghensőbb személyes barátságot és életközösséget találja meg Azzal, akit egyszerre Istenének, testvéreinek és atyjának nevezhet. Itt a lélek jegyesi szeretetben forrhat egybe Azzal, aki nemsokára jönni fog, hogy az örök menyegzős lakomára hívja őt.

És csodálatos: *egyéni*leg mennyire különböző ez a meghitt, örömteljes érintkezés az eucharistikus Üdvözítővel! Az Úr asztalánál az egyéniségnek oly gazdag és mély fejlődése indul meg és virágzik ki, hogy azt semmiféle földi lélektan kibogozni nem tudja. Mennyire másképp boldogítja a szentáldozás a zsenge, ártatlan gyermeket s mennyire másképp a súlyosan elhibázott útjairól hazatérő tévelygőt! Mennyire különböző módon beszél Krisztus az Oltáriszentségben a neki szentelt szüzi lelkekhez; mennyire más vigaszt önt a fáradtságtól reszkető munkás szívébe és a súlyosan megpróbált özvegyébe. Mily másképp vigasztalja és enyhíti azt, aki kísértésekkel küszködik s mily másképp üditi föl a betegágyán kínlódó beteget.

«Veszi egy és veszik ezren» «sumit unus, sumunt mille» — hangzik a liturgiában; amit az egyik magához vesz, egészen ugyanazt fogadják az ezernyi

többiek. Bár maga az adomány azonos, az eucharistikus napnak fényhullámai és hősugarai ezerféle különböző módon hatnak és működnek az egyesekben, akik méltóan járulnak hozzá.

(Folytatása következik.)

Eöri János.

Levél a Pilisből

DRÁGA, jó Lélek! Hosszú hallgatás után ismét írhatok, hozzá még — gondold csak örömet — nem idegenből már, hanem az édes hazai földről küldhetem soraimat, lelkemnek ezeket a kis beszédes követéit.

Egy hónap óta magyar földön vagyok. Közel a fővároshoz, közel Esztergomhoz, a pilisi hegyek egyik kedves ligetében pihenek, üdülök. Szívesebben írnám, hogy dolgozom, de más az Úr akarata, legyen Ő áldott mindenben.

A korai, szép tavasznak enyhe levegőjét szívom, de még inkább a magyar földnek ihletéseit szomjazom. Felfigyel a lelkem minden új hangra, minden kis zajra, legyen az méhzümmögés, madárcsipogás, vagy a múlt idők szellője, avagy a jelennek hozzám simuló hulláma. S mindebből annyi van itt a Pilisben. Magányomban sem vagyok egyedül, nem unatkozom. Beszél nekem a Pilis, beszél kicsi házunk. Hallgat a lelkem s leírom Neked, amit a csendben hallok.

Klotildligeten vagyok. Körülöttem csupa villa. A fővárosi élet zajos, lázas sodrából menekülnek ide az emberek, hogy a természet szűzi ölén megpihenjenek. A Pilisben jól lehet megpihenni. Hegy, völgy, erdő, mező, nap-sugár, a nagy csend hívogat: jöjj ide, pihenj meg nálunk. S jönnek a fáradtak, hogy megpihenjenek, életerőt merítsenek. Erre húztak régente is azok, kik lelkük mélyén hallották a hívó szót: jöjjetek, vonuljunk el és pihenjetek meg egy kicsit bennem. S jöttek erre az isteni Mesterrel megpihenni az örök zöldben, a szentély árnyékában, az eucharisztikus forrás mellett, az Isten közelében. Az Evangélium is ismer egy ligetet, közel Jeruzsálemhez, hova az Úr Jézus gyakorta kiszáll, ahol missziós útján meg-megpihent, ahol mindig szeretettel fogadták, ahol otthon érezte magát s megengedte a bizalmas közelséget, ahol szabad volt lábaihoz ülni és önfeledten csüngen szavain és élvezni, mily édes az Úr azok számára, kik őt igazán szeretik. Bethánia volt ez a szentföldi liget, Lázár hajléka, hol a ház lakói várva-várták az Urat s az volt a testvérek nagy öröme, ha egyik a másiknak jelentette: itt a Mester és hív téged.

Ez a szellem népesítette be hajdan a Pilis hegység berkeit és építette a kolostorokat oly nagy számban, hogy alig merünk a történelemnek hinni. Csak Esztergom közelében vagy negyvenről tesznek említést. Minő lelkes

és áldozatos volt az a hit, mely itt a földön már egészen Istené akart lenni. Hogy gyúltak ki az oltártüzek s álltak körül azokat az édes Üdvözítő fátyolos jegyesi és örökös szolgálói, hogy egész életük és mindennapi zsolozsmájuk folytonos áldozat és meg nem szűnő magasztalás legyen: Venite exultemus Domino. Pilis hegyei, ligetei magyar szívek és hősi lelkek áldozati illatával, imádságos sóhajával vagytok tele. Szent az a hely, ahol állok, ahol sétálok, ahol imádkozom, magyar lelkek szentelték meg az Isten jelenlétének alázas, boldog átérzésével és mindent odaadó szolgálatával. Hány Isten-gyermek termett itt a Pilisben, kiknek kemény volt a gerincük, mint a tölgyé, tudtak ellentmondai mindannak, ami bűn és hitványság, de bársonyos volt a kezük és illatos a lelkük, mint a hársfalombja, mikor az irgalmas szamaritánus nyomait járták. Tudtak a könnyekig elérzékenyülni, mikor isteni Mesterük fájdalmas sebeit csókolgatták, vagy végtelen szeretetének hófehér asztalához borultak. Keveset kértek a földből, mert sokjuk volt az égből. Meleg volt még a lábuk nyoma is és imájukra az áldás felhői szálltak szerteszét a hazára. Gazdagok voltunk velük, mert a mennyország, az Isten lakótt bennük a földön. Virágoskert vala híres Pannónia.

Jaj, de jött a gyászos törökvilág, nyomában a káros hitszakadás. Feldarabolták testünket, megosztották lelkünket. Szegények lettünk, nagyon szegények: kialudtak a szent tüzek a Pilisben. Századokon át bús sóhajjal szállt az esti szellő a Pilisi hegyeken: nem úgy van most, mint volt régen.

De mintha pirkadna. A Pilis szíve meleg még: hőforrások fakadnak belőle. A hegyek méhében még izzik az elrejtett oltártűz s itt is, ott is fellobban, lángragyúl egy-egy új szentélyben, hol az Üdvözítőnek új kis jegyesi imádkoznak. A Pilis újra vonzza a lelkeket, nemcsak az üdülők, sportolók, kirándulók tömegeit, hanem az Isten-keresők, az új remeték csapatait is. A régi Pilis felkel hosszú álmából és csendes berkeiben keblére öleli a magyar szentek unokáit.

A Gondviselés jóvoltából én is ilyen kis remetefészekbe csöppentem. Csak öt éve, hogy először kigyúlt a kis kápolna örökmécse, de azóta a régi remeték hitével és buzgalmával marasztalja és szereti a kis csapat a hozzájuk betért isteni Jegyest. Mily meghatottsággal hallgatom esténként egyik oldalról a fülemüte csattogását, másik oldalról a kis jegyesi lelkek áhítatos zsolozsmaénekét, melyet örökös úrnapi dalként zengenek a szentségi Jézusnak. Pilis hagyományai felelednek: a természet és lélek egymással versenyre kelve dicsőíti Urát, Istenét. Valami jóleső érzés ragad magával, hogy velük énekeljek: Te Deum laudamus.

Házunk kis jegyesi csapatáról sokat nem írhatok, mert vágyuk, óhadjuk a remeték természete: titokban, elrejtve maradni, csak Istené lenni, egyedül tőle ismerve neki szolgálni, neki illatozni, mint az erdők kis ibolyája és a mezők igénytelen virága. Az elrejtettség annyira természetük,

hogy külsejükben nincs semmi feltűnő, csak a központi házban viselnek kis fekete gallért s a kápolnában, az isteni Jegyes közelében hófehér fátyolt, de a lelkükből valami bensőség sugárzik, valami szent tűz és vágy, az a szellem, mely ott lüktet minden órában megismételt imájukban . . . : Szentségi Jézus, erősen fogadom, hogy ma jobban szeretlek, mint tegnap s mindent érted, az Oltáriszentség tiszteletére teszek . . . Édes Jézus, engedd, hogy ismerjelek, engedd, hogy szeresselek ! . . .

A kis társaság gyökere francia földre nyúlik és már 70 éves multra tekint vissza. A magyar bölcső ringatását az Örökimádás Zárda b. e. tagjának, az apostollelkű Margit anyának köszönhetjük. Ez a buzgó szerzetes nő látta, hogy a világban sok jó lélek vergődik a zárdai élet után, de körülmenyeik visszatartják őket, bár keresik a módját, miként tudnának az evangéliumi tanácsok útján bensőségesebb lelkiéletre, igazi tökéletességre szert tenni. Ezek számára adott lehetőséget, mikor a kis társaságot megismertette és az első fecskét a francia anyaházba irányította. A kezdetet Isten áldása kísérte. A visszatért fecskék köré ma már úgy félszáz buzgó és jámbor lélek csoportosult, kik az első századok mintájára kint a világban a családokban maradnak és a hármasszent fogadalom útján élnek Istennek szentelt áldozati életüket.

Ez a kedves, kis ház itt a Pilisben, ahol üdülök, a kis társaság magyar központi háza, Szent József Hospicium a neve. Itt székel a vezetőség. Innen történik a kis társaság irányítása, nevelése, vezetése. Ide gyűlnek a kis nővérek időnként, hogy testben-lélekben felüdüljenek az eucharisztikus forrás körül. A kis társulat megérdemli a figyelmet és tiszteletet, célja az Oltáriszentség bensőséges kultusza és egyben a pápság lelki támogatása.

Egy szent kúttal, az élővizek egy új forrásával gazdagabb a Pilis. Szomjas lelkek, kis báránycák, jöjjetek, igyatok, pihenjete meg és merítsetek sokat kiskorsótokba az életre és adjatok másoknak is, az eltikkadt lelkeknek az élővizek forrásából szentségi Jézusunk örömére.

Német István.

Az Oltáregyesületbe való ünnepélyes felvétel szerfartása.

1. «Veni Creator Spiritus»-t intonálja a celebráns.
 2. Versiculus, oratio a ritualeból.
 3. Celebráns az oltár evangélium oldalára megy és beszédet mond az oltáregyesületi hivatásról.
 4. Ezután az oltár előtt felállított jelöltekhez a következő kérdéseket intézi :
- a) Kedves jelöltek! Akartok-e a szentségi Úr Jézus örökimádását

és az Ő szegény templomainak segélyezését szolgáló Oltáregyesületbe lépni?
Felelet: Akarunk!

b) Megígéritek-e, hogy havonta legalább egy órát töltötök a legméltóságosabb Oltáriszentség imáadásában és legalább egyszer szívetekbe fogadjátok a szentségi Jézust? *Felelet:* Megígérjük!

c) Ezt az ígéretet meddig akarjátok megtartani? *Felelet:* Megtartjuk örökre!

5. Ezután így szól: Én — mint az Országos Középponti Oltáregyesületnek igazgatója — ezennel elfogadom ünnepélyes ígéreteteket. Most pedig tapadjon mindannyiatok szeme a szentségházra és — az előimádkozó szavait ismételve — a szeretete Szentségében itt jelenlevő Úr Jézus előtt mondjátok el ünnepélyes belépési nyilatkozatokat, a följajnló imát. (Lásd a felvételi füzet címlapjának belsején.)

(A felvételnél ezt az elnöknő vagy titkárnő imádkozza elő; a jelöltek térdenállva — esetleg égő gyertyával a kezükben — ismétlik.)

6. A felajnló ima elhangzása után a celebráns így szól: Felajnlástok találjon tetszésre az isteni Fölség előtt és az Úr Jézus írja szentséges Szívébe azoknak nevét, akiket most az Ő szent színe előtt ünnepélyesen az Oltáregyesület tagjainak nyilvánítok. (Névsor felolvasása.)

A névsor felolvasása után így folytatja: Kedves új oltáregyesületi tagok! Legyetek mostantól fogva fokozott mértékben a szentségi Úr Jézus vigasztalói és egész éltetek is — mintegy — harmonikus visszhangja legyen a legméltóságosabb Oltáriszentségből állandóan felétek áradó áldozatos, isteni szeretetnek. Hogy a most tett ígéretetek és följajnlástok feledésbe ne menjen, meg fogom szentelni és azután kiosztom közöttetek az oltáregyesületi jelvényeket. (A jelvények megáldása in cornu Epistolae a rituale szerinti Benedictio imaginummal. Az éremmegáldás alatt csendes orgonajáték.)

7. A jelvényeket a celebráns egyenként megcsókoltatja az új oltáregyesületi tagokkal és e szavak kíséretében adja át: Vedd az Oltáregyesület jelvényét testi és lelki oltalmadra és légy hű a szentségi Jézushoz! Az Atyának, Fiúnak és Szentléleknek nevében. Amen. (Keresztet vet a jelölt fölé.)

8. Az érme feladása után Szentségkítétel az «Üdvözlégy Oltáriszentség»-énekek kíséretében. (A körülményekhez mért ájtatossággal. Te Deum vagy litánia Jézus Szent Nevéről, utána «Tantum ergo — Genitori — Oratio de Sanctissimo» és áldás.)

Az áldás után «Zálogát adtad, ő Jézus, örök szeretetednek» ének.

Neszmélyi Gyula dr.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Köhl Ferenc.